

Sygn. akt I C 360/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Targu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Przemysław Mościcki
Protokolant:	starszy protokolant sądowy Helena Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 r. w Nowym Targu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K. (K.)

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda S. K. (K.) kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Przemysław Mościcki

Sygn. akt I C 360/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 grudnia 2018 roku

Powód S. K. domagał się zasądzenia od pozwanego M. M. kwoty 10.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu pożyczki zawartej 28 stycznia 2015 r. Termin zwrotu pożyczki został ustalony na 31 lipca 2015 r. Pozwany pożyczki tej nie spłacił, pomimo wezwań.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Zarzucił, że termin zwrotu pożyczki jeszcze nie upłynął, gdyż ustalił z powodem przedłużenie terminu zwrotu pożyczki do 31 grudnia 2018 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony w dniu 28 stycznia 2015 r. zawarły umowę pożyczki, na mocy której powód przekazał pozwanemu kwotę 10 000 zł z zastrzeżeniem zwrotu do dnia 31 lipca 2015 roku (§ 1 umowy pożyczki). W umowie strony zawarły postanowienie (§ 7), iż zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności.

dowód: umowa pożyczki k. 4.

Pozwany nie zwrócił pożyczki w terminie. W związku z tym powód pismem z 2 listopada 2016 roku skierował do niego pismo wzywające do zwrotu należności wynikającej z umowy. Wezwanie nie zostało przez pozwanego odebrane i powróciło do nadawcy z adnotacją poczty „awizowano, nie zastano”. Pismem z 12 stycznia 2018 roku powód S. K. skierował do pozwanego M. M. przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 10.000,00 złotych, wynikającej z umowy pożyczki z dnia 28 stycznia 2015 roku. Wezwanie to zostało prawidłowo doręczone na adres pozwanego, który nie uiścił jednak należności na rzecz powoda S. K..

dowód: wezwanie do zwrotu pożyczki wraz przesyłką awizowaną k. 5–7, przedsądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru k. 8 – 9.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane co do autentyczności.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, a w szczególności pozwanego, gdyż ten nie stawił się na rozprawę. Co więcej skoro przesłuchanie pozwanego było zbędne, w sytuacji gdy zgodnie z § 7 umowy strony zastrzegły, iż wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności. Jakikolwiek zatem ewentualne ustalenia stron co do przedłużenia terminu zwrotu pożyczki (powód zaprzeczył takim ustaleniom), nie byłyby ważne, gdyż nie zachowano przewidzianej umową oraz wynikającej z art. 77 § 1 k.c. formy zmiany umowy. Ponadto – pozwany nie zareagował na wezwanie do zapłaty, z którego wynikało, że termin zwrotu pożyczki już upłynął. Dowód w postaci wezwania do zapłaty zaprzecza zatem twierdzeniom pozwanego odnośnie przedłużenia terminu zwrotu pożyczki.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwany nie wykazał, że doszło do zmiany umowy w przewidzianej formie pisemnej zastrzeżonej przez strony pod rygorem nieważności (§ 7 umowy i art. 77 § 1 k.c.) a polegającej na przedłużeniu terminu zwrotu pożyczki. Wobec nieprzedłożenia dokumentu pisemnego o przedłużeniu terminu, stwierdzić należy, że ewentualne porozumienie stron w tym zakresie jako nieważne nie wywołało skutków prawnych.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. I sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c..